

Sygn. akt VII Ka 642/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.)

Sędziowie: SSO Anna Górczyńska

SSO Karol Radaszkiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Wach

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Olsztynie Piotra Miszczaka,

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2023 r.

sprawy: **K. T. (1)**, ur. (...) w B., syna T. i J. z domu (...),

oskarżonego z art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk, art. 178a§1 kk, art. 278§1 kk w zw. z art. 12§2 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach II Wydziału Karnego z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 273/22

I zmienia zaskarżony wyrok przy zastosowaniu art. 4§1 kk w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie z pkt V sentencji,

- w ramach rozstrzygnięcia z pkt I b sentencji na podstawie art. 42§3 kk orzeka wobec oskarżonego K. T. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat,

- na podstawie art. 90§2 kk, 85§1 kk i art. 86§1 kk łączy jednostkowe środki karne w postaci zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i orzeka wobec oskarżonego K. T. (1) środek karny w postaci łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 11 (jedenastu) lat,

II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

IV zasądza od oskarżonego K. T. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. T. (1) i Z. T. kwoty po 1500 (tysiąc pięćset) zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika z wyboru w instancji odwoławczej.

FORMULARZ UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 642/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 273/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego K. T. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>1/ błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, wynikający z naruszenia przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a zwłaszcza art. 4 k.p.k., art. 5 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 5 I k.p.k., 410 k.p.k., art. 424 § I pkt I 12, 2 k.p.k. polegający na dowolnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów w sytuacji gdy, swobodna ocena materiału dowodowego dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do odmiennego wniosku, a w szczególności:</p> <p>a/ Sąd dowolnie ustalił kto kierował tym samochodem, albowiem nie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

podał argumentów, które całkowicie wykluczałyby wszelkie wątpliwości, iż kierowcą był pokrzywdzony,

b/ Sąd dowolnie ustalił prędkość poruszającego się samochodu, tj., że wjechał on na usypany wał ziemny z prędkością nie mniejszą niż 90 km/h, co nie znajduje potwierdzenia w ustnej uzupełniającej opinii biegłego J. K., który odpowiadając na rozprawie 20 marca 2023 roku, na pytanie obrońcy* wskazał, że prędkość była wyliczona da momentu przewracania się samochodu. Ta prędkość wyliczona wyniosła 60 km/h, Sąd tym samym naruszył art. 193 S 1, 2, 3, 201 k.p.k., 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. nie rozstrzygając tej wątpliwości,

c/ Sąd nie ustalił, iż to oskarżony zawiadomił służby o wypadku, co wynika z zeznań policjantki K. S.,

d/ Sąd dowolnie ustalił, iż oskarżony K. T. spowodował u pokrzywdzonego obrażenia wskutek których ww. zmarł, albowiem nie koresponduje ten wniosek z treścią uzupełniającej ustnej opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej B. Z., z której wynika, że gdyby pokrzywdzony miał zapięte pasy, to by nie wypadł, a obrażenia decydujące o jego śmierci powstały na skutek tego, że pokrzywdzony, wypadł z niego, a następnie uderzył o twarde podłoże,

e/ Sąd nie ustalił całokształtu istotnych faktów i okoliczności inkryminowanego zdarzenia i jego przyczyn, czym naruszył art. 193 1, 2, 3, 201 k.p.k., 366 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., albowiem Sąd ani nie dysponował projektem organizacji ruchu na remontowanym odcinku drogi ani nie dopuścił dowodu z opinii biegłego sądowego z

zakresu drogownictwa, budowy dróg, inżynierii organizacji ruchu drogowego lub oznakowania ruchu drogowego, wiedząc o tym i ustalając przecież w stanie faktycznym, że droga, którą poruszał się samochód była w trakcie prac remontowych, a jak wynika z materiału dowodowego, w tym z protokołu oględzin, odcinek drogi, a w szczególności niebezpieczne jej fragmenty, nasypy, wały, krawędzie, dziury, na którym doszło do zdarzenia nie były w ogóle oznakowane; Sąd nie ustalił czy wał ziemny, na który wjechał samochód powinien być oznakowany, czy pobocze lub jezdnia powinny być oznakowane, np. oddzielone odblaskową taśmą lub znakami poziomymi, taśmami, pachółkami, i czy wobec braku jakichkolwiek znaków poziomych i pionowych wał ziemny był widoczny dla kierującego samochodem tym bardziej w nocy,

f/ gdyby Sąd uznał, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego u czynu, należy wskazać, że Sąd nie uzasadnił, dlaczego dowolnie uznał, iż nie zachodzi w niniejszej sprawie wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami orzeczenia innego niż dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów, podczas gdy oskarżony jest osobą niekaraną oraz nigdy nie był karany za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, zawiadomił służby ratownicze o wypadku oraz jest z wykształcenia technikiem mechanikiem samochodowym, osobą młodą, która w 2021 roku uzyskała tytuł technika pojazdów samochodowych,

2/ rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności za

	czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw z art. 12 § 2 k.k. podczas gdy oskarżony nie był uprzednio karany, poza tym młodocianego sprawcę trzeba przede wszystkim wychować (art. 54 § 1 k.k.), a bezwzględna kara pozbawienia wolności winna być traktowana jako środek ostateczny, a nie regułą.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p><i>Apelacja obrońcy oskarżonego co do zasady nie zasługiwała na uwzględnienie.</i></p> <p>Przed wszystkim podzielić należało stanowisko Sądu Rejonowego, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ustalony na jego podstawie, przy zachowaniu reguł art. 7 k.p.k., stan faktyczny pozwalały na uznanie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów. Zaznaczyć zatem należy, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie okoliczności stanu faktycznego, jak również winy oskarżonego. Tym samym analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia skutkującego uznaniem winy oskarżonego. Tym samym ustalenia faktyczne w zakresie przyjętego zachowania oskarżonego nie wykraczały poza ramy swobodnej oceny dowodów albowiem poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej,</p>		

zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz sędziowskim przekonaniem. Tym samym nie może być uznany za trafny zarzut obrazy art. 7 k.p.k. albowiem jest on tylko wtedy skuteczny gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył wskazane zasady.

Mając powyższe na uwadze nie sposób dopatrzeć się uchybień procesowych w zakresie oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy. W tym stanie rzeczy podnieść należy, że argumentacja zaprezentowana w apelacji stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami Sądu Rejonowego i jest oparta na nieobiektywnej ocenie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a ponadto nie zawiera w istocie żadnego twierdzenia, które byłoby w stanie skutecznie podważyć trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu I instancji i z tej też przyczyny nie mogły doprowadzić do wzruszenia wyroku. Pamiętać w tym miejscu należy, że Sąd orzekający, rozstrzygając o winie bądź niewinności oskarżonego, kieruje się własnym, wewnętrznym przekonaniem, nieskrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, a przekonanie to pozostaje tak długo pod ochroną art. 7 k.p.k., dopóki nie zostanie wykazane, że sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie oskarżonego bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1974 r. w sprawie Rw 618/74,

OSNKW 3-4/1975, poz. 47, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r. w sprawie WRN 149/90, OSNKW 7-99/991, poz. 41, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 1996 r. w sprawie II KRN 199/95, OSN PiPr 10/1996, poz. 10), co w sprawie niniejszej nie miało miejsca.

Podzielić zatem należało stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie nie dania wiary tym wyjaśnieniom oskarżonego, w których negował aby to on prowadził pojazd i spowodował tragiczny w skutkach wypadek. Na aprobatę zasługuje wskazanie przez Sąd meriti szeregu okoliczności wykluczających wiarygodność oskarżonego w tym zakresie. Także bowiem w ocenie Sądu Okręgowego zebrane dowody pewnie i jednoznacznie pozwoliły na przyjęcie, iż to oskarżony K. T. kierował pojazdem marki V. (...) oraz spowodował wypadek.

W ślad za argumentacją przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazać należy na wnioski płynące z ekspertyzy wydanej przez biegłego J. K. (2) i B. Z.. Ekspertyza ta jest pełna, jasna oraz nie zawiera luk i sprzeczności. Podzielić zatem należało stanowisko biegłych co do tego, że pokrzywdzony M. T. w chwili wypadku (tak zresztą jak i oskarżony) nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, a w wyniku obracania się samochodu oraz wskutek działania siły odśrodkowej, której punkt przyłożenia znajdował się po lewej stronie pojazdu, doszło do jego wyrzucenia przez okno samochodu a M. T. następnie uderzył o twarde podłoże, w wyniku czego doznał poważnych obrażeń, w szczególności głowy. Trafnie przy tym podkreślono, że w samochodzie nie stwierdzono

śladów krwi pokrzywdzonego, które niewątpliwie tam by się znajdowały, gdyby nie został on wyrzucony z samochodu na wcześniejszym etapie wypadku. Prawdłowo również zauważono, że na odzieży K. T. nie stwierdzono śladów krwi, którą siłą rzeczy musiałby się ubrudzić gdyby faktycznie wyciągał z samochodu pokrzywdzonego. Takich śladów krwi także nie ujawniono na jezdni pomiędzy samochodem, a miejscem do którego miał zostać przemieszczony pokrzywdzony a ponadto całkowicie nielogicznym byłoby ciągnięcie pokrzywdzonego na środek jezdni, gdzie w porze nocnej byłby narażony na dodatkowe niebezpieczeństwo związane z poruszającymi się tam pojazdami. Co przy tym istotne z zeznań świadka P. K. wynika, że drzwi w samochodzie były zablokowane, trzeba było użyć lomu aby je otworzyć. Wreszcie świadek A. S. zeznała, że od oskarżonego usłyszała, że pokrzywdzony wypadł z auta.

***Powyższe zatem
zdecydowanie przeczy
twierdzeniom K. T., który
wyjaśniał, iż rzekomo miał
on wyciągnąć z samochodu
pokrzywdzonego.***

Podawanej przez oskarżonego wersji co do przebiegu wypadku przeczą ponadto wnioski opisane w opinii (...) z Katedry Medycyny Sądowej w B. wydanej po badaniu śladów zabezpieczonych na poduszkach powietrznych. Ze wskazanej opinii wynika, że w wymazie zabezpieczonym z centralnej części poduszki pasażera stwierdzono DNA M. T. a poduszce tej znajdowały się też ślady, które z dużym prawdopodobieństwem pochodziły

od oskarżonego, który mógł je tam pozostawić, gdyż także i on nie był zapięty pasami bezpieczeństwa, a w trakcie przewracania się samochodu mógł jej dotknąć którą częścią swojego ciała. **Jednakże najbardziej istotne jest to, że w wymazie ze środkowej części poduszki powietrznej kierowcy stwierdzono jedynie DNA oskarżonego, a nie stwierdzono śladów DNA pochodzących od oskarżonego.**

Z powyższymi faktami korespondują prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji zeznania świadków. D. C., R. S. i A. S., którzy jako pierwsi byli na miejscu wypadku oraz rozpoznali w leżącym na jezdni pokrzywdzonym M. T., a którego rzekomo nie mógł rozpoznać oskarżony, przy czym ten ostatni wówczas nie mówił o jakimkolwiek trzecim uczestniku zdarzenia a zrobił to dopiero po przyjeździe służb ratowniczych. Co istotne poszukiwania tej trzeciej osoby nie przyniosły żadnego rezultatu.

Podkreślić także należy, że K. T. zmieniał wersję co do liczby osób uczestniczących w wypadku a dopytywany” albo wzruszał ramionami, albo wskazywał na to, że jest pijany”. Zasadnie zatem Sąd Rejonowy przyjął, że takie zachowanie oskarżonego nie może być tłumaczone doznaniem przez niego szokiem wynikającym z zaistniałego wypadku albowiem „oskarżony na tyle logicznie myślał, że w pierwszej kolejności zadzwonił do znajomych, poinformował ich o wypadku, a także oczekiwał jakiejś pomocy z ich strony. Przed ich przyjazdem nie powiadomił też służb ratowniczych. Pomiędzy zaistnieniem wypadku, telefonami

do znajomy i ich przyjazdem musiało minąć co najmniej kilkadziesiąt minut. Był to czas, który powinien pozwolić oskarżonemu nieco uspokoić emocje. Nadto z jego postępowania wynika, iż od samego początku intensywnie myślał on jak uniknąć odpowiedzialności. Poza tym gdy na miejscu pojawili się znajomi oskarżonego to nie wspominał on o jakimkolwiek trzecim uczestniku wypadku” – k. 1119.

Prawidłowo także Sąd I instancji zauważył, że z zeznań matki pokrzywdzonego M. T. wynika, że w rozmowie telefonicznej oskarżony przyznał, że to on kierował samochodem zaś pracownik stacji paliw (...) - M. C. zeznała, że bezpośrednio przed wypadkiem, gdy oskarżony z pokrzywdzonym przebywali na tej stacji, to oskarżony wsiadł za kierownicę samochodu. Wreszcie G.T. P. podał, że samochodem zawsze kierował ten z nich, który był posiadaczem danego auta a samochód, który brał udział w wypadku był w posiadaniu oskarżonego.

Wobec powyższych dowodów w pełni prawidłowe jest ustalenie, iż kierowcą samochodu w chwili wypadku był K. T., a jego pasażerem siedzącym z przodu był pokrzywdzony M. T. oraz, że oskarżony kierując samochodem był w stanie nietrzeźwości, tj. 0,72 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu w postaci substancji psychotropowej - amfetaminy o stężeniu 35,5 ng/ml, co niezbiecie wynika wprost z protokołu badania jego trzeźwości, jak też z wykonanej ekspertyzy z zakresu toksykologii.

Odnosnie zarzutu apelacji związanej ze stanem drogi, którą poruszał się oskarżony oraz kwestia oznaczeń remontowanego odcinka, to w pełni zasadnie Sąd Rejonowy zauważył, że K. T. jechał drogą, gdzie mogły znajdować się nierówności, a nawet dziury, zaś na poboczu były usypane nasypy. Jednakże obowiązywało na niej ograniczenie prędkości do 40 km/h a sam oskarżony znał tę drogę, wiedział w jakim jest stanie, gdyż przez około miesiąc przed wypadkiem codziennie dojeżdżał nią do pracy – porównaj zeznania ojca oskarżonego jak na k.1048 odw.

Chybione jest także kwestionowanie przez skarżącego ustalonej prędkości pojazdu marki V. (...), która bardzo znacznie przekraczała dopuszczalną wielkość ustaloną na 40 km/h. Pomimo tego oskarżony jechał samochodem z prędkością co najmniej 90 km/h. Biegły J. K. między innymi wskazał, że prędkość pojazdu po uderzeniu w nasyp wynosiła 60 km/h a skoro w samochodzie wystrzeliły poduszki powietrzne (co dzieje się w sytuacji, gdy prędkość gwałtownie maleje co najmniej o 30 km/h), to oznacza że prędkość najazdowa na nasyp wynosiła minimum około 90 km/h. Jednocześnie zauważyć należy, że wbrew stanowisku obrońcy nie zachodzą w tym zakresie żadne sprzeczności pomiędzy opinią pisemną jak na k. 533-534 a opinią złożoną przed Sądem – k.1047-1047 odw., kiedy to biegły między innymi podniósł, że „prędkość auta przed wypadkiem to minimum 90 km/h a mogła być wyższa”.

Co do powoływania się przez skarżącego na zeznania K. S., to wprawdzie w protokole jak na k.21 odw. znajduje się

sformułowanie „zgłaszający K. T. (1)”, to na uwadze należy mieć, że jako pierwsi po zdarzeniu na miejscu wypadku pojawili się zawiadomieni przez oskarżonego jego znajomi a w czasie gdy przybyła tam wskazywana policjantka to pomocy pokrzywdzonemu udzielali już strażacy.

Oдноśnie kwestii używania przez oskarżonego a przede wszystkim przez pokrzywdzonego pasów bezpieczeństwa, to zauważyć należy, że K. T. wobec K. S. twierdził, że „wszyscy mieli zapięte pasy bezpieczeństwa” (co stoi w sprzeczności z opinią biegłych K. i Z.- k.535) a ponadto to na oskarżonym jako kierowcy pojazdu ciążył obowiązek dbania aby osoby znajdujące się w kierowanym przez niego samochodzie miały zapięte pasy.

Sąd II Instancji nie uznał również za możliwe podzielenia zarzutu z pkt 2 wywiedzionej apelacji w zakresie czynu z pkt III aktu oskarżonego. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. O stopniu społecznej szkodliwości decydują określone w art. 115 § 2 k.k. okoliczności natury przedmiotowej (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych

reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), jak i podmiotowej (postać zamiaru albo brak zamiaru dokonania czynu zabronionego, motywacja sprawcy). Na stopień zawinienia poza ustaleniem przesłanek do przypisania winy, a więc dojrzałości sprawcy, jego poczytalności, rozpoznawalności bezprawności czynu, w istotny sposób wpływa stopień społecznej szkodliwości czynu.

Wprawdzie K. T. jest młodą osobą, to na uwadze należy mieć to, że zaborów mienia dokonywał przez kilka dni, w dwóch miejscowościach a przedmiotem zaboru był przede wszystkim alkohol. Tym samym w żadnym wypadku nie można uznać aby kara pozbawienia wolności orzeczona jak w pkt III a sentencji zaskarżonego wyroku była rażąco surowa.

Zgodzić się natomiast należało ze skarżącym, że nie było absolutnie konieczne orzekanie wobec K. T. za czyn z pkt I aktu oskarżenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Oskarżony faktycznie o odzyskanie uprawnień do kierowania pojazdami będzie mógł się ubiegać za kilkanaście lat a zatem w czasie gdy będzie już dojrzałym mężczyzną. Zatem nie negując w żadnym wypadku bardzo wysokiego stopnia zawinienia sprawcy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynów z pkt I i z pkt II aktu oskarżenia uznano, że możliwe jest zastosowanie wyjątku z art.42§3 kk a łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 11 lat spełni cele z art. 53 kk.

Wniosek

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>W związku z uznaniem za niezasadne zarzutów podniesionych w apelacji w zakresie kwestii zawinienia oskarżonego nie można było przychylić się do sformułowanego w apelacji wniosku</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p> <p>Natomiast z podanych wyżej powodów częściowo uwzględniono zarzut z pkt 1f apelacji.</p>		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Bartoszycach II Wydziału Karnego z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 273/22 zmieniono przy zastosowaniu art. 4§1 kk w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylono rozstrzygnięcie z pkt V sentencji, - w ramach rozstrzygnięcia z pkt I b sentencji na podstawie art.42§3 kk orzeczono wobec oskarżonego K. T. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat, - na podstawie art. 90§2 kk, 85§1 kk i art. 86§1 kk połączono jednostkowe środki karne w postaci zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i orzeczono wobec oskarżonego K. T. (1) środek karny w postaci łącznego zakazu prowadzenie wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 11 (jedenastu) lat, - w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, 	
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>Zaskarżony wyrok, za wyjątkiem rozstrzygnięcia o środku karnym za czyn z pkt I aktu oskarżenia oraz o łącznym środku karnym zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, utrzymano w mocy.</p> <p>Sformułowane przez obrońcę oskarżonego zarzuty w zakresie rzekomego braku zawinienia K. T. co do czynów z pkt I i II aktu oskarżenia okazał się niezasadne. Odnosząc się do podniesionej argumentacji, trzeba stwierdzić, że przeprowadzona kontrola instancyjna nie wykazała tego, aby Sąd Rejonowy rozpoznając przedmiotową sprawę, dopuścił się naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, względnie błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia oraz mogącego mieć wpływ na jego treść. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów, poczynione zostały na podstawie prawidłowej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena</p>	

nie wykazała błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna była ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, znajdując odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia. W uzasadnieniu Sąd wskazał jakie fakty uznał za ustalone, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski co do winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, subsumcji prawnej jego zachowania, jak i w konsekwencji orzeczonej kary

Częściowo uwzględniono zarzut z pkt 1f apelacji uznając, że dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych byłby rażąco surowy.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III i IV	Na podstawie art.624§1 kpk zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i zasądzono od oskarżonego K. T. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. T. (1) i Z. T. kwoty po 1500 (tysiąc pięćset) zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika z wyboru w instancji odwoławczej.

PODPIS

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia, brak albo	Wyrok Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 12

ustalenie, którego dotyczy apelacja	czerwca 2023 r., sygn. akt II K 273/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana